

**P. MATOUŠ CRAWLEY SS. CC.:
K E K R Á L I L Á S K Y
S K R Z E
K R Á L O V N U S R D C Í.**

Z francouzského přeložil

Dr. Josef Čihák.

*Aby přišlo království tvé,
přijď království Mariino!*

V PRAZE 1923.

**NÁKLADEM NÁRODNÍHO SEKRETARIÁTU
INTRONISACE SRDCE PÁNĚ V RODINÁCH.**

TISKEM ARCIB. KNIHTISKARNY.

Cena 1 Kč, poštou 1 K 30 h.

Ke Králi lásky skrze Královnu srdcí.

Řeč P. Matouše Crawleye SS. CC.

ve shromáždění kněží Panny Marie,

Královny srdcí,

které se konalo u příležitosti Mariánského
sjezdu v Bruselu za předsednictví

J. E. kardinála Merciera.

Přeložil

Dr. Josef Čihák.

Vydal s povolením autorovým

Národní sekretariát Intronisace Srdce Páně v rodinách
v Praze II., Trojická 20.

Vytiskla arcibiskupská knihtiskárna.

V Praze 1923.

Cena 1 Kč, poštou 1 K 30 h.

IMPRIMATUR.

Pragae, 18. Januarii 1923.

✠ **Antonius Podlaha,**
Episcopus Paph.,
vicarius generalis.

N. 817.

O B S A H :

	Str.
Předmluva J. E. kard. Merciera	3
Několik slov k vysvětlení	5
Řeč P. Matouše SS. CC.	7
Poselství nejsv. Srdce Ježíšova srdci knězovu	21
Sdružení kněží Panny Marie, královny srdcí	24
P. Matouš Crawley-Boevey SS. CC.	29

Předmluva

Jeho Eminenci kardinála Merciera,

arcibiskupa Malínského a primasa belgického.

Veledůstojní otcové !

Žádáte mne o několik úvodních řádků k řeči, kterou pronesl dp. P. Matouš na Mariánském sjezdu v Bruselu.

Tento úvod jest věru zbytečný, neboť apoštolu Intronisace Nejsvětějšího Srdce v rodinách dopřává sluchu veškeren lid katolický. Zvláště kněží vědí velmi dobře, kterak tento svatý řeholník jest jim oddán ; mají ho ve vděčné úctě a pokládají si za čest, pomáhati jeho apoštolátu. Nicméně, přijímám vaše vyzvání, protože mi poskytuje příležitost, dosvědčiti před celou veřejností, že i já sdílím tyto city svých kněží a svých diecesánů.

Přechodný pobyt P. Matouše u nás zanechal ve velkém počtu duší trvalé stopy, jejichž otisky dosud s radostí znamenáme. V řeči, kterou uveřejňujete, zdá se, že horlivý apoštol Srdce Páně chtěl podati soubor dvojí zbožnosti a to : *žítí v důvěrnosti s Ježíšem*, abych tak lépe vnikl do tajemství lásky bolestného a neposkvrněného Srdce Panny Marie ; *žítí v důvěrnosti s Marií*, abych skrze Ni dospěl k Ježíši ; státi se jaksi poddaným

Královny lásky, jako Ježíš, Král, zničiv sebe v lůně jejím, stal se jejím majetkem, jejím dítětem a jejím vězněm po devět měsíců před Betlemem a po třicet roků v Nazaretě; jednaje takto, ne snad ze strachu před Ježíšem, nýbrž protože vím, že odevzdává se Marii, líbím se Ježíši, skláním se tak před záměry jeho Prozřetelnosti a zveličuji tím stonásobně nepatrnou cenu své oběti.

Jsou věru uvážení hodna slova ctihodného služebníka Panny Marie blahoslaveného z Montfortu: „Mnozí nedosáhnou plnosti věku našeho Spasitele Ježíše Krista, protože nevytvořili v sobě dosti Marie“.

Drazí spolubratři v kněžství, máme všichni svatou ctižádost, dosáhnouti plnosti věku Ježíše Krista; ponechme tedy Marii dovršiti v nás její mateřské dílo. Naslouchejme hlasu umírajícího Ježíše: „Synu, hle matka tvá!“ „Fili, ecce Mater tua!“

Nejsvětějším Srdcím Ježíšovu a Mariinu budiž čest, láska a sláva.

† D. J. kardinál MERCIER,
arcibiskup Malínský.

Několik slov k vysvětlení.

Když „Sdružení kněží Panny Marie, Královny Srdcí“ konalo u příležitosti Mariánského sjezdu v Bruselu (ve dnech 8.—11. září 1921) schůzi svých členů, byl pozván také dp. P. Matouš, kněz Panny Marie, aby tu promluvil. Pozvání radostně přijal a v sobotu, 10. září večer v sále kláštera „Dcer Moudrosti“ v ulici Merinos, horlivý apoštol Srdce Páně pronesl nadšená slova k posluchačstvu, sestávajícímu asi ze 200 kněží a jáhnů, s Jeho Emin. kardinálem Mercierem, knězem Mariiným, v čele, provázeným Msgrem Seghersem, biskupem v Gand, veledůst. otcem Richardem, generálním představeným „Společnosti Panny Marie“ a kongregace „Dcer Moudrosti“, a jinými osobnostmi ze stavu kněžského a řeholního. Jsme šťastni, že smíme dnes předložit kněžím Panny Marie, jakož i ostatním kněžím a zbožným věřícím, lačnickům vždy po slovech Petra Ermita křížáckého tažení lásky, text této řeči, jak hluboké myšlenkově, tak i prodchnuté láskou a svatým nadšením. Apoštol Srdce Páně v ní podává soubor vnitřního života — bezpochyby svého vlastního — stavě Královnu na pravé její místo, totiž do středu tajemství tohoto duchovního života, tak jako byla Bohem uvedena v samé jádro velikého tajemství vykoupení. Máme za to, že plníme přání čtenářů, otiskující jako dodatek obdivuhodné „Poselství Srdce Ježíšova k srdci kněze“, které častěji cituje tento

rozhovor, a připojující několik poznámek o „Sdružení mariánských kněží“. Kéž by tyto řádky roznítily ve velkém počtu duší, obzvláště duší kněžských, lásku pro Srdce Ježíšovo, lásku pro Matku Ježíšovu a přivedly je všechny ku Králi lásky skrze Královnu srdcí!

Misionář
ze „Sdružení Panny Marie“.

V Lovani, v klášteře Panny Marie Prostřednice.
První sobota v květnu 1922.

Řeč P. Matouše SS. CC.

Vaše Eminenci,
Nejdůstojnější pánové,
Moji drazí spolubratři !

Dignare me, laudare te, Virgo sacrata ! Učiň mne hodným chváliti tebe, Panno přesvatá ! Dnešního večera prosím klanění hodného Syna Mariina, aby vložil plamenné Srdce Své na moje rty !

Tento Mariánský sjezd jest nádherným doplňkem národní pocty, projevené Srdci Ježíšovu v Koekelbergu . . . Ale nejkrásnější poctou, vzdanou milované Královně na tomto sjezdu, jest kněžský diadém kněží Panny Marie. Tento diadém, cenný již sám sebou — „Sacerdos alter Christus“, „Kněz, druhý Kristus“, — může a chce zvýšiti svoji cenu kněžskou svatostí, která dovoluje každému z nás říci s oprávněnou smělostí a pravdivostí: „Ego ipse Jesus“, „Já jsem Ježíš sám!“

Vysvětlím to. V předvečer Velikonoc přichází Ježíš, zářící a proměněný, k Marii, aby přerušil její extasi zármutku a proměnil ji v extasi vznešeného járotu. Tento Ježíš, který skončil svůj život tělesný, našel ve svém hrobě život nový, zářící; aneb ještě lépe řečeno, jest to Ježíš, jenž nezemřel cele, ale který zářící a pro-

měněný představuje se Marii v nesmírné touze, v božské vůli žítí životem stále zářivějším, řka jí: „Matko, zaměň smutek a slzy své za radostný jásoť“. „Ego ipse Jesus“ ... „Jest to Tvůj Syn, poznej Ho; nalezla Jsi ve mně Svého Ježíše!“ . . .

Aby Královna Milosrdenství mohla poznati v každém z nás svého Ježíše, musíme se snažiti, aby v našich kněžských duších nalézala stále víc a více to, co tvoří dokonalého kněze.

Bůh působící *skrze* nás! Moc to hrozná! „Alter Christus“, „Druhý Kristus“. Bůh působící *v* nás: toť podstata kněžské svatosti. „Ego ipse Jesus“, „Já sám jsem Ježíš!“ Moc a svatost: nerovnováha může býti nebezpečnou; hodnost obdivuhodná, pravomoc nadlidská, přenesené do nadpřirozeného života prostřední jakosti, do všední ctnosti. Kdo zjedná rovnováhu? Marie . . . Moc jest obsažena, *ex opere operato*, ve svátosti svěcení kněžstva. Svatost, *ex opere operantis*, závisí od nás ve spojení s Marií. Jest tedy na nás, bychom svou věrností zjednali dokonalou rovnováhu v naší celé kněžské bytosti.

Potřebujeme svatých kněží, nutně jich potřebujeme, neboť vše nasvědčuje tomu, že blížíme se oné děsné, rozhodující chvíli, která by se mohla proměnit v Letnice, kdyby nebe nalezlo svaté kněze za spolupracovníky. Nedostává se nám jich! Proč? . . .

„Mnozí nedosáhnou plnosti věku našeho Spasitele Ježíše Krista, protože nevytvořili v sobě dostatečně Marie . . .“ — Kdo chce dosíci zralého plodu, Ježíše,

musí zvoliti za strom Marii¹⁾. Ona jest tou nejjistější, nejkrásnější a nejkratší cestou: *Excellentiorem viam demonstro*“ (Blahoslavený Grignon de Montfort).

A vizte, kterak ještě jednou onen zázračný soulad Ducha svatého s Marií stvoří nového Ježíše, kterým se právem může zváti kněz: neboť Duch svatý ve spojení s Marií dává jemu vnější moc, činí z něho ruku Boží skrze svátost: panenská a mateřská plodnost Mariina pod vlivem Ducha svatého dává zrání jeho vnitřní ctnosti, dokončuje v něm Srdce Boží a tvoří světce! Vězte, že tato Matka Božské lásky, praví náš Spasitel v „Poselství“²⁾, zná tajemství tohoto zázračného spojení, které moje Srdce nabízí nyní všem kněžím jako novou, převelikou milost posvěcení . . . I svatí tvorové mohou za jistých okolností stavěti se v cestu našemu pochodu k Ježíši Kristu. Ona nikdy! . . . Maria jest božský svah, který neodvratně vede do hlubiny Srdce Ježíšova.

Takto „milostiplná“ vykonává výsadní poslání u kněží. Jest jejich Matkou a Královnou od dob Kalvarie. „Ecce filius tuus“, „Hle, syn tvůj!“ nikoliv „jiný syn“, ale v jistém smyslu též Ježíš! . . .

1) Rozprava o pravé pobožnosti k Panně Marii.

2) Nevím, co by hlouběji uchvátilo nad toto poselství, které zdá se vycházeti z hlubiny samého Srdce Ježíšova. Jest rozšířeno po celém světě ve více než milionu výtiscích. Toto „Poselství“ plně odpovídá velkému hnutí milosti naší doby. Láska Srdce Ježíšova, vyvíjejíc se v důvěrném styku s Ním, a hluboká, stále rostoucí zbožnost pro Matku Ježíšovu má nasytiti tento hlad vnitřního života a uskutečniti toto blahoslavené spojení.

K tomuto posláni Mariinu k nám přiléhá jak originelní, tak i krásný výklad Magnifikatu od důst. Otce Eudes, ve kterém praví k Marii: „Moje duše rozšířila se v Spasiteli, t. j. vyspěla ve slávě, v milosti a v plodnosti, ve svém „Alter Ego“, ve vnitřním bytí kněze, svatého kněze!

Proto Olier zdůrazňuje, že důvěrným stykem s Marií pokročíme mnohem rychleji ve svatosti, než pomocí všech ostatních prostředků dohromady. Proto také předpokládá, že by mě Ježíš nabízel jedinou obyčejnou milost skrze Marii-Prostřednici a tisíce jiných milostí bez jejího prostřednictví, a kdyby Král lásky ponechal mi volbu, přimknul bych se k Marii s pevnou důvěrou, neboť v Ní jediné naleznu všechno dobro: „Qui me invenerit, inveniet vitam“, „Kdo mne nalezne, nalezne život“. Bez dalšího úvodu přejdeme k hlavní myšlence našeho prostého, kněžského rozhovoru. Všechna křesťanská dokonalost opírá se v podstatě o tento vynikající výrok: Znáti a milovati Ježíše Krista. Jíti po cestě, kterou jest Syn, poznávati Otce a státi se nádobou přijímající Osvětitele Ducha svatého, svatostánky, ve kterých vybuduje sídlo své a místo svého zalíbení Nejsvětější Trojice. Haec est vita aeterna, ut cognoscant te solum Deum verum et quem misisti, Jesum Christum . . . Nemo venit ad Patrem nisi per me . . . Si quis diligit me . . . et Pater meus diliget eum et ad eum veniemus et mansionem apud eum faciemus“. Protože dnešního večera jedná se nám výslovně o Marii a Ježíše, zastavme se tedy u Syna a Matky.

Nejsvětější Panna a poznávání Ježíše.

1. Poznávati Ježíše ve škole Mariině.

2. Poznávati Marii ve škole Ježíšově.

Jako Vykupitel pravil: „Nikdo nezná Syna, leč toliko Otec“ tak můžeme v jistém poměru připojiti: a po Otci, kdo znal lépe Ježíše, než Marie, jeho Matka? Poznávati tedy Ježíše ve světle, které pochází od Marie, toť základní učení kněze Panny Marie.

1. Která škola lepší nad její! Počínejme si tak, jak zajisté i apoštolové činili, zvláště sv. Jan, miláček Matky, protože byl i miláčkem Syna: hledejme své útočiště v naučení Panny Marie! Pro ně i pro nás „conservabat omnia verba haec in corde suo“. V Srdci Panny Marie, v této svatyni světla, pokoje a samoty, Ježíš schází se s dušemi, které chce poučiti o tajemstvích Svého Srdce. Jsou to zvláště dvě veliká, cenná tajemství Krále, o která chce se Královna rozhodně sdíleti s kněžími svého Srdce:

a) tajemství skrytého života Ježíšova, ve který nikdo s takovým poznáním nevnikl, jako Marie. Ježíš neprojevil se nikomu tak, jako Jejím zrakům! Odhalení tohoto tajemství Nazareta, totiž intimního života Ježíšova a Jeho skryté činnosti, poznané, promýšlené a zjevené Marii, to tvoří nepostrádatelný základ vnitřního života knězova, života to velké soustředěnosti, veliké modlitby, velkého ducha víry.

b) Dále jest to tajemství tajného utrpení Srdce Ježíšova, jeho skryté vnitřní bolesti, jeho Géthséman, před úzkostí smrtelnou a po ní v zahradě olivetské. Zjevení tohoto tajemství utrpení tvoří nutný základ obětavého života kněze Mariánského : „offerens et oblatio“, obětující i oběť jako Ježíš a Marie. Kněžská svatost předpokládá vážnou znalost a hluboké uvážení těchto dvou tajemství; klíč k nim má nazaretská královna Srdce Ježíšova.

„Mnoho kněží zná velmi dobře teorii spojení duše se mnou“, praví náš Spasitel v Poselství.... „Ale jak málo jich i z těch zbožných kněží, mých oddaných přátel, ví, že dlím zde, na dně jejich duše, hořící touhou sjednotiti je se mnou....! O, kéž by chtěli vymaniti se ze všech smyslných věcí, aby sestoupili sami do nitra své duše, až na její dno, kde prodlévám, a kde by mne rychle našli, a život spojení se mnou, život světla a lásky byl by jim údělem.... Nechť se s celou důvěrou obrátí na moji Matku, která jest i Matkou jejich. Kněží moji, milujte Ji!.... Jest to moje sladká Máti, jež mne nutí otevřítí veškeré poklady mého Srdce.... obzvláště mým dobrým kněžím. „Et Jesum nobis in hoc exilio ostende“.

2. Tato škola musí býti dobře pochopena, lépe řečeno, božská učitelka a královna učitelů musí býti více poznána. Podle blahosl. Grigniona z Montfortu, neznalost Ježíše jest částečně následkem neznalosti Marie.... Škola, ve které se učíme znáti Marii, není ničím jiným, než školou Ježíše samotného. „Ukaž nám Otce“.... pravili apoštolové a my dodáváme: „Ukaž nám také Marii, zjev nám Ji, Tvoji vlastní slávu!“

Známe Marii více z Lurd a la Saletty, než z důvěrného učení jejího Syna ; toť příčinou, proč máme o Marii často jen tak povrchní znalost.

Celá její sláva jest vnitřní ; jedině Král, jenž vnikl do této svatyně a v ní žil, může nás naučiti znáti a milovati tohoto jedinečného tvora. „Tota pulchra“ jediná „Panna — Matka, Virgo parens !“

Žáci této školy modlitby a důvěrného styku s Králem byli vášnivými ctiteli Panny Marie, jako na př. sv. Bernard, Bonaventura, Bernardin sienský, Dominik, Alfons z Liguori, František Sáleský, Eudes, Grignon z Montfortu a ostatní učitelé Mariánské theologie, čerpané více na stupních svatostánku. než prohlížením knihoven. Horoucí láska k Marii a takřka vniknutí do jejího Srdce, jsou darem vyhrazeným pro dědice zvláštní obliby, sv. Jana.

Myslíte, že apoštolové, vrátivše se s Kalvarie, neobklopili Marii ve večeradle, dovolávající se pokladů jejích vědomostí a jejího světla ? A Marie mluvila, vyprávěla, zjevovala a vysvětlovala mnoho věcí, které nebyly napsány, ale vryty do Srdce církve Dále myslíte, že Ježíš před svým nanebevstoupením nebyl by hovořil s Marií, Janem a svými důvěrnými přátely, že nepřetékalo tenkrát Srdce Syna Božího, dávajíc jim vznešená napomenutí ? Slovo Kalvarie bylo oficielním slovem Krále-Velekněze. Tímto posvátným depositem mohli bychom snad částečně vysvětliti, kterak mohli — ačkoliv tajuplně mlčí evangelistové — theologové čerpati po dvacet století neustále celé učení Mariologie z tohoto pokladu církve, aniž by kdy vyčerpali pramen tohoto neslýchaného úžasného bohatství.

Dovolují si zcela pokorně uvést jisté pozorování ze zkušenosti, které nasvědčuje tomu, že tato škola důkladného poznání Panny Marie jest vlastně důvěrnost sama s jejím Synem; zjistil jsem vždycky, že duše eucharistické mají zvláštní schopnost, chápati hlubokým způsobem přednosti Marie a vniknouti intimně do tajemství lásky jejího neposkvrněného Srdce.

II.

Přesvatá Panna a láska Ježíšova.

Milovati Ježíše láskou panenskou, mateřskou a důvěrnou, tak jako Marie a skrze Marii.

Milovati Marii tak, jako Ježíš, až k poddanství lásky.

Zjevení Otce jeho Synem Ježíšem Kristem vrcholí a stravuje se v křesťanské lásce: „Plenitudo legis dilectio“, „Plnost zákona láska“. Milujme Ježíše Krista, který nás první miloval, který nás miloval „usque in finem“. Milujme Jež láskou jedinou, která by byla, pokud možno, hodna Jeho. Milujme Ježíše srdcem a city Marie: „Ego Mater pulchrae dilectionis“, „Já Matka krásného milování“. „Mrznu! . . . Žízním! . . . Hladovím! . . . Řekni mým dobrým kněžím, aby mne zahřáli svojí láskou! Toť poselství mé ke kněžím, které tolik milují! . . . Volej k nim, jak velice je milují! . . . “

Znáte všichni tyto šípy, tyto plamenné oštěpy „Poselství“? A Král připojuje: „Moje něžná Máti to jest, jež mne nutí otevřít poklady mého Srdce . . . obzvláště

mým dobrým kněžím ; tato Matka božské Lásky zná Jeho tajemství. Tato kněžská láska křesťanská, naučená Srdcem Panny Marie, má míti tři charakteristické známky:

1. Má býti panenskou, t. j. silnou, intenzivní, ohnivou, jedinečnou dle vyjádření Oliera. Ježíš žádá žár ohně, nikoliv jiskry.

Láska „panenská“, totiž celá, úplná, výlučně soustředěná k božské Osobě; láska horoucí, jak v modlitbě, tak i v hodině oběti.

Milovati láskou „panenskou“ — vysvětluje Spasitel v Poselství — znamená sebrati a nahromaditi jaksi všechny své city a soustřediti je všechny na Mne !

2. Má býti „mateřskou“. Ano, „mateřská“ láska k svatému oltáři; neboť „Puer natus est nobis“, „Syn zrodil se nám“. Zřekl bych se rád, ó Maria, extase Betlemské a vši slávy apoštolského života za jediný plamen Tvé lásky, abych sloužiti mohl, byť jen jedinou mši svatou hodnou Tebe, Královno, Matko !

Tato mateřskost záleží v úplném odevzdání se kněze, tak jako Otec daroval nám Svého syna v tajemství eucharistickém. „Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum Unigenitum daret“, „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal“. A proto má kněz zase milovati Otce i Syna, odevzdati se Jim, tak jako Maria odevzdala se úplně Otcí i Synu za prvního tlukotu Srdce Ježíšova v jesličkách. Ach, mše svatá, tajemství lásky a velikosti ! Zde jest na místě dokázati, že jsme mariánskými kněžími ! Kněz, jenž chápe „Kněžskou mateřskost“ a dovede odevzdati se Ježíši skrze Marii, tak jako Ježíš sám dává se knězi na oltáři skrze Marii,

jest blízek svatosti. Nedostává-li se nám na tomto rozvráceném, v nebezpečí tonoucím světě svatých kněží ve zpovědnici, na kazatelně a na poli sociální činnosti, jest to tím, že v první řadě schází Ježíš a Maria na oltáři. Obětníci, zmateřšťme svoji lásku, sloužíce mši svatou s výlevy a živou něhou Srdce Panny Marie !

3. Láska kněžská má býti „intimní“, t. j. důvěrnou láskou, která nás sbližuje s Ježíšem a s Jeho Srdcem, která jest vedena, řízena a povzbuzována Srdcem Panny Marie. Ach, kéž by kněží porozuměli intensivnímu přání, které chovám : spojití se intimně s jedním každým z nich . . . Málo jest těch, kteří dojdou tohoto spojení, které moje Srdce připravilo jim na zemi (Poselství). Proč? Čeho se jim nedostává? Víry, nesmírné víry v lásku Ježíšovu Důvěry, . . . nesmírné, nezvratné důvěry v lásku Jeho Srdce !

Ach, zde bych si přál viděti, aby hojně zasahovala authentická Matka Ježíšova, která nám bývá zobrazována jako štít milosrdenství proti mstící se spravedlnosti hrozného Vykupitele, který jest přece všečen láskou, láskou nekonečnou !

Jak dobře vystihl jemné odstíny této lásky nevyrovnatelný Grignion z Montfortu: „Ne ze strachu před Ježíšem, ale pro pokoření sebe, což nám vždy přísluší, i když hodně milujeme Boha lásky, můžeme a máme hledati útočiště své v prostřednictví Marie a v rozjímání o Ní“.

„Apparuit benignitas et humanitas Salvatoris erudiens nos“, „Ukázala se dobrota Spasitele našeho, poučujíc nás“. Ježíš, tak laskavý, nesmírně milosrdný, nás

volá, vábí nás k Sobě: „Noli timere“, „Neboj se!“ opakuje více než kdy jindy v tuto hodinu Svého Božského Srdce. A poukážeme-li na svoji velikou bídu, abychom tím odůvodnili svoji bázeň před Ním, vzdalujeme se z té příčiny od Něho: „Noli timere“, naléhá, „Ego sum“, „Neboj se“, „To jsem Já“, Bůh lásky, Syn Marie, Vykupitel, Ježíš!

Maria jest dobrá touto dobrotou, Maria jest něžná touto něhou, Maria jest milosrdná tímto nesmírným milosrdenstvím. Kdybych jenom z bázně před Ježíšem hledal Marii, pak bych mohl jíti přímo k Ježíši, neboť nesmím a nechci se ho báti, vždyť je to Ježíš, Vykupitel, Syn Marie. Vykonav dílo spravedlnosti svému Otci očekává mne, aby mi daroval Své Srdce a dovršil tak Svojí láskou nejen moje vykoupení, ale i moje posvěcení.

Ale dle příkladu svého Vykupitele Boha-Člověka, jenž stvořil Marii-Prostřednici pro Sebe i pro nás, nechci jíti přímo k Ježíši, ale raději skrze Marii, ovšem ne z bázně před Ježíšem, ale abych mu osvědčil dvojí lásku, neboť skrze Marii více miluji Ježíše, působím mu nesmírné potěšení, skláním se před záměry Jeho Prozřetelnosti a zestonásobím nepatrnou cenu své oběti.

Chci to též proto, abych se zhostil nesmírných povinností k Marii. A tímto způsobem zveličím a zkráším své rozjímání o Marii; v tomto smyslu mohu říci směleji a radostněji: „Miluji Tě, Ježíši, protože jsi Ježíš!“ . . . A v přeneseném smyslu: „Miluji Tě, Marie, protože jsi . . . Marie!“

Takto vyjádřím oběti svého poddanství Královně lásky, sladké Panně Marii, hlubší lásku, více synovskou

a méně zjištěnou: oddám se Marii, protože jest Matkou Ježíšovou a mojí Matkou. Když ke všem těmto důvodům, více než postačitelým, připojím jako blahoslavený Grignon z Montfortu důvod pokory, zvýším cenu své oběti zápalné na oltáři Srdce Panny Marie, mé Královny, mé Prostřednice a mé Matky.

Zbožňuji Boha Otce v mírné bázni, pokorné a spasné, ale jdu k Němu s důvěrou, v krvi zbroceném náručí svého Spasitele. Zbožňuji svého Ježíše třesa se zmatkem a láskou, ale vynášeje důvěru svoji, spěchám vstříc svému Spasiteli v náručí Panny Marie, neboť skrze Ni: „inveni Cor Regis, Cor Fratris, Amici benignissimi Jesu; tenui eum, nec dimittam“, „nalezl jsem Srdce Krále, Srdce Bratra, Srdce nejmilejšího Přitele Ježíše; uchopil jsem jej a nedám mu odejít“.

Je-li výrok „De Maria nunquam satis“, „O Marii nikdy dosti“ správný pro vnější apoštolát její slávy, jest ještě případnější pro vnitřní synovskou lásku, kterou jsme jí povinni. To znamená, abychom milovali Marii tak, jak Bůh si přeje a Ona zasluhuje, musíme ji milovati horoucností Srdce Ježíše samotného.

Vnikněme ještě hlouběji: Ježíš chce, abychom žili z Marie, jako On sám žil ze své Matky, živě se jí, vyvinuv se v Ní a přišed na svět skrze Ni.

Zde má krásná a vznešená, prakticky prováděná služba Mariina místo svého práva a své cti. Ježíš-Král z lásky k duším a k Marii zničil sebe v jejím lůně, stav se jejím majetkem, jejím dítětem a vězněm po devět měsíců před Betlemem a po 30 let v Nazaretě; z toho poznáváme míru své lásky k Marii, poddanství

to, v úplném zústavení své lásky jejímu mateřskému Srdci.

Jest dobře žíti z Marie, jako Dítě-Bůh živilo se jejím mlékem, vyměnití život svůj za její, ponechatí jí své zájmy i svůj majetek, přítomnost i budoucnost, vše, aby Vláda Marie stala se bezpečnou jitřenkou Vlády Srdce Ježíšova. K tomu konci: „Tuus sum ego, Virgo Maria!“, „Tvůj jsem, Panno Maria!“

Ještě jednu myšlenku a končím: Tolik a tolik obdržel jsem od Ježíše! . . . a vše prostřednictvím Panny Marie! . . . Nuže dobře! Rád bych obětí svého poddanství pro Marii, ve spojení s Ježíšem zhostil se dluhů nesmírné vděčnosti, kterou chovám pro Marii . . . Ježíš miluje Marii s vděčností, protože jí vděčí možnost trpěti, zápasiti se smrtí a zemřítí; býti Spasitelem krví a křížem, býti Knězem a Obětí „offerens et oblatio“, býti naším Bratrem . . . Tuto schopnost snížení se a smrtelnost přijalo Slovo v životě Panny Marie. A zde, s Ježíšem a skrze Něho, připravovala Maria královské pomazání našeho kněžství, nejpřednějšího to daru.

Abychom důstojně splatili Královně její štědrost, chci dle slov blahoslaveného Otce Eudes „zveličiti Spasitele“ ve své duši, až ku plnosti věku Ježíše Krista, posvěcuje sebe a stává se takto čím dále tím více „Ježíšem“, synem a knězem mariánským. Vynasnažím se dále „zveličiti“ duše, které mi Ježíš svěřil, a které já zase poručím ochraně Královny apoštolů a Božské milosti Královně srdcí a Srdce Ježíšova. Konečně chci velebiti Marii, abych jí splatil spolu s Ježíšem, svým starším bratrem, jedinečnou, neporovnatelnou slávu,

kterou Královna korunovala pro věčnost Ježíše-Kněze, svého Prvorozeného ¹⁾, a v Něm a s Ním i nás „mladší“ kněze Panny Marie, Královny našich kněžských srdcí! Sacris Cordibus Jesu et Mariae honor, amor et gloria! Nejsvětějším Srdcím Ježíšovu a Mariinu čest, láska i sláva.

¹⁾ Několika řádky předcházejícími řečník přesněji určil korunu, kterou Maria korunovala Ježíše. Syn Boží vděčí své Matce býti člověkem, tedy trpěti a zemřítí, býti Knězem a Obětí. V tomto smyslu Ježíš vděčí Marii za své Kněžství.

D o d a t k y.

Poselství nejsv. Srdce Ježíšova srdci knězovu.

Chvěji se zimou ! Žízním ! Hladovím ! Řekni
mým dobrým kněžím, aby mne zahřáli svojí láskou !
aby mně dali duše ! duše ! duše ! Nezemřel-li jsem
láskou za ně ?

Veškeré poklady mého Srdce jsou otevřené !

Čím více národové vzdalují se ode mne a odpuzují
mne, tím více moje milá Matka nutí mne otevřítí poklady
lásky, milosrdenství a posvěcení mého Srdce.

Zajisté, úcta k mému nejsvětějšímu Srdci jest velmi
rozšířena ; těší mne a přivádí mnohé duše ke mně, Vy-
kupiteli duší. Ale přece, jak *malé pochopení mají lidé
pro nekonečné poklady mého Srdce*. Moje matka naléhá,
moje láska mne nutí vylíti tyto poklady, zvátí dobré
duše, aby se ponořily, utápěly přímo v tomto oceánu
milosrdenství a lásky.

Ó, zanes výzvu mého Srdce do všech končin světa !
zanes ji zvláště mým dobrým kněžím, které tolik miluji !

Můj knězi, mé druhé vlastní já, můj alter ego ! Ach, kéž by porozuměli mému vroucímu přání, jak toužím spojit se důvěrně s jedním každým z nich ! Málo z nich dosahuje tohoto spojení, které moje Srdce připravilo jim na zemi !

A čeho je k tomu třeba ?

Sebrati, nashromážditi jaksi veškeré své city a soustřediti je všechny na mne, který jsem zde, v nitru jejich duše ! Ach *volej všem, kterak je miluji !* Těm, kteří se lopotí pro mne v ledových krajinách severu, i těm, kteří trpí vedrem jihu ; udatným bojovníkům, kteří zápasí pod mojí korouhví ; těm, kteří dnem a nocí vyčerpávají své síly, sloužíce duším, těm, kteří obtíženi jsou pracemi, pronásledováním, odporem a soužením v mé službě, a vůbec všem *volej, pros je úpěnlivě, aby vyslechli tak laskavou, tak naléhavou výzvu mého Srdce, něžné pozvání mé, aby sestoupili na dno svých duší, a spojili se zde s Tím, jenž jich nikdy neopustí ; aby ztotožnili se se mnou v jistém smyslu a pak jim slibuji požehnání !*

Toto tajuplné, božské spojení stane se základem zcela jiné životosprávy, světější a plodnější, než jakou byla dosud

Mnoho kněží zná velmi dobře teorii spojení duše se mnou ; mnozí o ni usilují ; ale jak málo jich zná ji z praktického provádění ; kolik z nich, i ze zbožných horlivých kněží, mých oddaných přátel dokonce ví, že *dlím zde, na dně jejich duše*, hořící touhou sjednotiti je se mnou !

Proč? Protože žijí jaksí jen na povrchu své duše. Ach, jen kdyby se chtěli zřít všech smyslných věcí, všech dojmů lidských, aby *sestoupili sami do nitra své duše, zcela na dno její, kde* prodlévám; jak rychle by mne našli a se mnou život spojení, světla a lásky! Mnoho, mnoho jest kněží, kteří jsou na dobré cestě a bděce sami nad sebou, jsou tím uspokojeni a nehledají ničeho více! Ale nechť jdou se vši důvěrou k mé Matce, jež jest i Matkou jejich. Ach, kterak je miluje, mé kněze, jak ráda u mne prosí za ně! Ona to jest, opakuji ještě jedenkrát, moje milá Matka, která mne nutí otevřít poklady mého Srdce, a učiniti novou výzvu ke všem dobrým duším, obzvláště k mým dobrým kněžím. Moje něžná Máti jest rozkoší mého Srdce, nechť jest i Vaší: a vězte, že tato Matka božské lásky má tajemství tohoto zázračného spojení, které moje Srdce, vylévajíc své milosrdenství a lásku, nabízí všem svým kněžím jako novou velikou milost posvěcení *).

*) Tento list byl nalezen mezi papíry jednoho zbožného maristy, který zemřel v Římě. Dostal ho od jistě vyvolené duše, neboť „Poselství“, které obsahuje, zdá se opravdu vycházeti ze samého Srdce našeho Spasitele.

Sdružení kněží Panny Marie, Královny srdcí.

I. *Dějinné podrobnosti.* — Sdružení kněží Panny Marie, královny Srdcí, datuje se od roku 1907. Od jisté doby pomýšlelo se na to, utvořiti společnost kněží, kteří by se spojili za tím účelem, aby sloužili Panně Marii a kázali o ní. Tento návrh byl přednesen na Mariánském sjezdu v Einsiedelnu 1906, kdež byl schválen se žádostí, aby s jeho prováděním nebylo odkládáno. Sám Pius X. byl požádán o radu a velmi příznivě se vyjádřil o novém podniku, uděliv mu důležité výsady (privilegia).

Protektorem Sdružení kněží Panny Marie stal se Jeho Em. kardinál Vincenc Vanutelli a kardinál Vivès; dílo pak bylo schváleno a doporučováno četnými arcibiskupy a biskupy. Za takovéto opory slibovalo dobře prospívat, a skutečně rozšířilo se rychlým způsobem, takže dnes čítá na tisíce členů, jak z kněží světských, tak i řádových.

II. *Účel.* — Kněží Panny Marie, královny Srdcí staví si dvojí cíl: 1. Posvětití svůj kněžský život praktickým prováděním dokonalé úcty ku sv. Panně podle učení blahosl. z Montfortu. 2. Vytvořiti z této úcty velký apoštolát, usilující o vládu Ježíše Krista, jak v jednotlivých duších, tak i v rodině a ve společnosti. Zkrátka, jedná se o to, přijíti a přivést ostatní k Ježíši skrze Marii a

uskutečniti tak slova blahosl. z Montfortu : Ut adveniat regnum Jesu, adveniat regnum Mariae !

III. 1. Hlavním ředitelem tohoto sdružení jest generální superior Otců „Tovaryšstva Panny Marie“, založeného blahosl. z Montfortu. Stojí pod vzácnou ochranou J. Em. kardinála Vincence Vannutelli, protektora „Tovaryšstva Panny Marie“, a „Dcer Moudrosti“.

2. Sešit nadepsaný : „Revue kněží Panny Marie, královny Srdcí“, je zasílán měsíčně jednotlivým členům Sdružení, aby jim bylo umožněno sdíleti své práce, názory, úspěchy atd., a tím aby se udržela jednota činnosti.

Hlavním místem Sdružení jest zpravidla mateřský klášter kněží Tovaryšstva Panny Marie.

3. Kněží, kteří si přejí vstoupiti do Sdružení, zvolí si, obdržíce svolení ředitele, jeden mariánský svátek, aby v ten den uzavřeli svoji smlouvu. V tento svátek sloužiti budou mši sv. na ten úmysl, aby si od Marie vyprosili věrnost k dodržení slibu, který právě skládají. Nemohou-li sloužiti mši sv. na tento úmysl, modlí se vroucně při svaté oběti za tuto velkou milost. Mezi posvátným úkonem přečtou předepsané „zasvěcení“ blahosl. z Montfortu pro účely našeho Sdružení zvláště přizpůsobené, které najdou v „Příruční knížce kněží Panny Marie, Královny Srdcí“ *). Tomuto zasvěcení bude předcházeti cvičení, které radí blahosl. z Montfortu v „Rozpravě o pravé pobožnosti.“

*) Tuto příručku vydáme v knihovně Zaslíbení, jakmile dostaneme autorisaci z Belgie. — Poznámka překladatelova.

4. Aby uctíval Marii a vybudoval její vládu, mariánský kněz nevyloučí žádné zbožnosti, vykonávané kultem, neb bratrstvem mariánským, schváleným církví. Vdechne do každého díla svého apoštolátu ducha a provádění dokonalé úcty k Marii. Proto bude pečlivě čísti a studovati „Rozpravu o pravé pobožnosti k svaté Panně“ od blahosl. z Montfortu a „Tajemství Marie“, které obsahuje stručný obsah předešlého díla od samotného spisovatele.

5. Nový přidružený člen zašle krajskému neb generálnímu řediteli svoji podepsanou přípověď, aby obdržel diplom a byl zapsán do záznamu Sdružení. Tato formalita je požadována, aby byl účasten privilegií.

6. Kněží Panny Marie, Královny Srdcí mají žítí a jednati v duchu svého úplného zasvěcení se Ježíši skrze Marii, ale kromě této závislosti a výkonu zasvěcení, žádné zvláštní vnější cvičení není jim ukládáno Sdružením.

IV. *Propůjčené výsady*: — 1. Podle listu ze dne 13. února 1907, mají výhodu privilegovaného oltáře čtyři dny v týdnu a odpustky 100 dní jednou za den, když obnoví své zasvěcení střelnou modlitbou: „Patřím zcela Ježíši skrze Marii“.

2. Plnomocné odpustky mohou býti získány v den přijetí do Sdružení, na den Zvěstování Panny Marie, (Leo XIII. 30. května 1899), na Hod Boží vánoční, na den Očištění Panny Marie, na svátek Sedmi-bolestné Panny Marie, Navštívení a Nanebevzetí Panny Marie a v hodince smrti.

3. Dále mohou získati plnomocné odpustky, skládající neb obnovující své zasvěcení podle předpisu blahosl. z Monfortu, umístněného na konci „Rozpravy o pravé

pobožnosti“, v den Neposkvrněného Početí a na svátek blahosl. z Montfortu (28. dubna).

4. Odpustky 300 dnů možno získati pokaždé, kdykoli obnoví svoje zasvěcení slovy: „Tvůj jsem a cokoliv mám, obětuji Ti, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvoji sladkou Matku.“ — Odpustky 100 dnů, kdykoliv vykonají nějaký dobrý skutek ve spojení s nejsv. Pannou v duchu arcibratrství.

Jsou účastni všech dobrých skutků, všech zásluh, dostičinění i vyprošení členů „Tovaryšstva Panny Marie“ a „Dcer Moudrosti“.

V. *Výhody.* — Kněží Panny Marie královny Srdcí jsou účastni za prvé všech výhod spolkových, jež jsou: řízení, povzbuzení, dobré příklady, pomoc a modlitby za života i po smrti.

Za druhé jest jisto, že sv. Panna neopomene obzvláště žehnati těm, kteří se sdružili, aby jí lépe sloužili, a dokonaleji budovali její vládu v duších. Pochybovati o tom jen okamžik, znamenalo by špatně znáti její dobročinné srdce. Což jest možno, aby Královna nezahrnula milostmi svými ty kněze, kteří ničeho nešetří, nic si nevyhražují, aby pracovali pro její slávu, když ji vidíme dávati všem, hříšníkům i nevděčným? Budme jisti, že Maria nedá se předstihnouti ve velkodušnosti, a že nám splatí náš dar stonásobně.

Blahosl. z Montfortu věnuje značný počet stránek ve své „Rozpravě o pravé pobožnosti k svaté Panně“, aby popsal divuplné účinky tohoto cvičení. Cítíme, kterak si libuje ve vypočítávání těchto dobrodiní a jak chápe

jejich důležitost a sladkost, vyzkoušev to na své vlastní osobě. Což nesmíme doufati, že i v nás se uskuteční? Nejsou-li duše kněžší skutečně výminečnými dušemi Panny Marie již proto, že nesou těžší břímě a jsou více napadány od ďábla, ale hlavně proto, že nejvíce představují jejího Syna: Sacerdos alter Christus. Kterak plesá Marie radostí, když některý kněz oddá se jí, a dovolí jí ukojiti její přání, prokázati mu mnoho dobrodiní!

A pro nás, není-li to štěstím uskutečňovati vládu Mariinu v duších způsobem dokonalejším a rozsáhlejším? Kněžší Panny Marie, to bude našim povoláním, a abychom mu vyhověli, k tomu obdržíme milosti svého stavu. Jakou slast a jakou útěchu budeme míti na sklonku svého života, když jsme získali srdce Matce svého Soudce! Naše úcta k Marii stačí k odzbrojení ruky Ježíšovy.

Lze se obrátiti :

Pro Belgii: RR. PP. de la Compagnie de Marie, Maison de Marie-Mediatrice, Boulevard de Diest, 127, Louvain.

Pro Francii : Mr. le Directeur de la Revue de Prêtres de Marie. St. Laurent-sur-Sèvre. (Vendée.)

Pro Italii : T. R. P. Procureur Général de la Cie de Marie, via Romagna, 44. Rome.

Pro Ameriku : Directeur du Messenger de Marie. Reine des Coeurs, Eastview-Centre, Ontario, Canada,

Pro Německé země : R. P. Aumônier Sonnenwyl, par Praroman, près Fribourg. (Suisse.)

Pro Československo (zatímně): Redakce Zasvěcení v Praze II., Trojická 20.

P. Matouš Crawley-Boevey SS. CC.

P. Matouš Crawley-Boevey z kongregace kněží nejsv. srdcí Ježíšova a Mariina (=SS. CC.) zvané picpusské jest znám již celému katolickému světu svou apoštolskou činností pro království Srdce Ježíšova.

Narodil se 18. listopadu 1875 v městě Aregnipa v Peru v Jižní Americe*). Již jako 4letý hošík chodil s otcem do kostela a jevil zvláštní náklonnost k svatým věcem. Na vychování dal ho otec do koleje kněží kongregace picpusské ve Valparaiso v Chile. Tam se mu tak zalíbil duchovní život, že vstoupil do téže kongregace a vykonal řeholní slib již 16. září 1892. Studoval pak filosofické a theologické vědy a v září 1898 byl posvěcen na kněze. Zůstal i potom ve Valparaiso a staral se horlivě o spolek Srdce Páně.

Než přílišná horlivost podvrátila jeho zdraví do té

*) Životopisná data P. Matouše uvádějí různé brožury i časopisy nesprávně. Vyžádal jsem si přesná data přímo u P. Matouše a jeho představených. — Překladatel.

míry, že těžce onemocněl. Představení poslali ho tedy do Evropy, aby na jiném vzduchu a u slavných lékařů evropských nabyl zase zdraví. Tak ocitl se P. Matouš r. 1907 poprvé v Evropě a zajel do Paray le Monial se pomodlit. V kapli zjevení pocítil změnu svého zdraví, byl vyléčen podivuhodně ze své choroby. Radostí, vděčností, nadšením a láskou zaplesalo tu jeho mladistvé kněžské srdce a zahořelo touhou cele se obětovati službě Ježíšově. A když potom konal tu před svatostánkem svou „Svatou hodinu,“ dostal vnuknutí, aby získával Srdci Ježíšovu celý svět, od rodiny k rodině, aby ve všech rodinách křesťanských zavedl lásku boží Intronisací obrazu Srdce Páně.

S takovou myšlenkou odešel po měsíci do Říma, Zbožný kardinál Vives sám řeholník a Spaněl rodem. vřele přijal P. Matouše, uvítal jeho myšlenku a vypracoval s ním obřad intronisace Srdce Páně v rodinách. Sv. Otec Pius X. při audienci úplně schválil myšlenku Matoušovu a přímo mu poručil, aby všude hlásal Intronisaci Srdce Páně a celý život svůj jí věnoval.

S radostí vrátil se nyní P. Matouš do vlasti a ve Valparaiso začal poprvé šířit Intronisaci Srdce Páně v rodinách. Mají tam památný obraz Srdce Páně, který měl dříve ve svém paláci president Garcia Moreno a před kterým zasvětil sebe a celý svůj národ Ježíši králi lásky. Kopie tohoto obrazu užil P. Matouš pro intro-

nisace v rodinách. Dílo se dařilo. Již v prosinci 1908 bylo zasvěceno Srdci Páně několik set rodin. Po 5 letech přijali dílo za svou věc biskupové z Chili a vyžádali mu v Římě odpustky. Intronisace Srdce Páně se šířila do všech končin amerických a přešla i do Evropy.

Také P. Matouš vypravil se r. 1914 podruhé do Evropy a sice do Francie. V době válečné nelenil, hlásal lásku Ježíšovu ve Francii, ve Švýcarsku, v Itálii, ve Španělsku, v Holandsku a v Anglii. R. 1920 přišel do Belgie, do mateřského kláštera své kongregace v Braine le Comte. Odtud koná další své apoštolské cesty. V roce 1921-22 působil ve Francii a v Belgii. Letos navštíví Švýcarsko a Anglii a příštím rokem 1924 miní navštívit naše slovanské kraje Československo, Polsko a j.

P. Matouš řídí jako mezinárodní ředitel celé dílo Intronisace Srdce Páně, máje ku pomoci generálního sekretáře v Braine le Comte a mnoho sekretariátů národních, diecesních i místních. Pro sekretariáty napsal několik příruček zejména „Sekretariáty Intronisace Srdce Páně v rodinách“ *), pak „Svatou hodinu“ **). Každý rok zasílá P. Matouš před svátkem Srdce Páně všem sekretariátům, horlitelkám a zasvěceným rodinám zvláštní

*) Česky vydal a zasílá Národní sekretariát Intronisace Srdce Páně v Praze-II. Trojická 20. —

**) Pobožnost „Svaté hodiny“ vydal též sekretariát v Praze a zasílá 9 výtisků za 4 Kč. —

„Oběžník“ *). Mimo to vydává pro celé dílo intronisační měsíční časopis francouzský „Le Règne social du Sacré Coeur de Jésus,“ jenž měl loni 12.000 předplatitelů.

To jest životní dílo P. Matouše, jemuž věnuje všechny své síly: Intronisovat Srdce Páně v každé rodině, v každém ústavě a spolku a tak znovuzřídit království lásky Srdce Ježíšova v křesťanské společnosti. Kéž pochopí a osvojí si brzo velkolepé dílo P. Matouše také naše duchovenstvo a náš dobrý věřící lid !

*) „Oběžník“ z roku 1922 vydán tamže česky. Stojí 1 Kč. „Oběžník“ letošní bude uveřejněn v časopise našem pro dílo Intronisace „Zasvěcení,“ které vydává týž sekretariát.

Ctitelům Krále lásky doporučujeme:

Časopis »Zasvěcení« – 12 čísel ročně. Předplatné 10 Kč.

Knihovničky „Zasvěcení“ :

Cena

Sv. 1. Sekretariáty Intronisace Srdce Páně
v rodinách. Napsal P. Matèo SS. CC. . . 1 Kč

Sv. 2. Oběžník P. Matèo SS. CC. Sekretariátům
Díla Intronisace r. 1922 1 »

Sv. 3. Ke Králi lásky skrze Královnu Srdcí.
Řeč P. Matèo SS. CC. 1 »

Sv. 4. Příručka Tarsiciů Srdce Páně. . . . (v tisku)

Sv. 5. Tarsicius. Divadelní hra pro děti. . . (v tisku)

Další svazky budou obsahovati spisy a řeči
P. Matèo SS. CC. i jiné knihy, mající vztah k účtè
Srdce Páně a srdce P. Marie.

Tiskopisy:

Pobožnost »Svaté hodiny« pro čtvrtky 40 h

Poučení o zasvěcování rodin Srdci Páně . . . 10 »

Obřad zasvěcování rodiny Srdci Páně 10 »

Liga Benjamínů a Tarsiciů Srdce Páně 10 »

Poučení a přihláška do ligy Benjamínů 20 »

Poučení a přihláška do ligy Tarsiciů 20 »

Dopisnice Srdce Páně 50 »

Obrázek Srdce Páně s modlitbou 10 »

Lístek intronisační pro zápis rodin 10 »

Diplomek zasvěcené rodině Srdci Páně 50 »

*Vše obdržíte v Národním Sekretariátě Srdce Páně
v Praze-II., Trojická 20*